

Ålderns höst

350

Det kom en dag
en stilla vind,
som smekte ömt
din trötta kind.
Liksom ett ljus,
som blåstes ut,
din levnadsdag
har nått sitt slut.

351

En gång är tiden ute,
en dag vår resa slut.
Då finns ingen återvändo,
då suddas vi
ohjälpligt ut,
likt cirklar som
ristats i sanden,
en skiss på ett
pappersark,
likt virvlande
vita flingor,
som smälta mot
vårvarm mark.

352

Hur skönt att i ålderns
och levnadens höst
få lägga sitt huvud
till vila
och njuta den sömn
som ger ro och tröst
och bort ifrån
skuggorna ila.

353

Din vandring på jorden
är lyktad
och ögat har slutits
i frid.
Till ursprunget själen
är flyktad
nu följer din
evighetstid.

354

Skönt är att vila,
när krafterna domna,
trött efter årens
möda och strid
djupt i den eviga
vilan få somna.
Vi önskar dig alla
vila i frid.

355

Aftonklockan
länge klämtat,
kvällens skymning
fallit på.
Lågan länge
sakta flämtat.
Nu till vila
du fått gå.

356

Sida vid sida
falla de,
samlas allt
fler och fler.
Somliga tidigt
kallade,
andra när sol
gått ner.

357

Tack för allt du givit
av din rika varma själ.
Tack för att du hela livet
ömmat för vårt väl.

Ålderns höst

358

Så vandrar
våra kära
genom evighetens
dörr
och ingenting
på jorden
kan riktigt bli
som förr.
Men tacksamhet
skall följa dem
som stjärnorna
i rymd.
Visst unnar vi
dem vilan,
fast blick av
tår är skymd.

360

Släckt är lågan
som har flämtat
länge nog så
matt och svag.
Nu har dödens
ängel hämtat
gnistan som
av liv fanns kvar.
Mycket, mycket
har du lidit.
Tålig, tålig
har du varit.
Nu du lycklig
hemma är.

359

Det finns en sorg,
som tår ej lindra kan.
Det finns ett domslut:
skiljas från varann.
Det finns en tröst,
att han har kämpat ut.
Det finns ett hopp
vi möts vid livets slut.

361

Långlivad ålderdom
vad är den
värd som gåva?
När hjärnan
trött och tom
blott längtar
att få sova
Livsdyrkaren blir
dödens vän
och lyssnar tyst till
hjärtats slag
men känner aldrig
mer igen
sig själv, sitt
rätta jag,
och själen får
sitt otium
först bortom tid
och rum
Ack, årens bleka
solnedgång
är den väl värd
en sång?
Anders Österling